

еднообразието и унижението, и безцелното себеотрицание и цѣлата мизерия и горчевина на службата за изкарване насжщния хлѣбъ. А той, Бормечката, началникътъ, смѣло постави живота надъ работата. И какъ нѣма да го постави! И той, и всички като него, живѣятъ и после работятъ. А тя, и всички като нея, работятъ, работятъ, работятъ, само за да поддържатъ живота въ себе си, за да могатъ отново да работятъ.

Изведнажъ Тинка трепна, сепната отъ горчивитѣ мисли и вдигна глава отъ дневника. Отъ вратата бѣше подалъ глава бай Сотиръ и викаше:

— Хай сега, г-це, иди на свиждане при началника. Чу ли — вика те!

Тинка прибледнѣ, разтрепера се и задиша бързо-бързо. Но нѣмаше сили да помръдне.

Прислужникътъ повтори.

— Не чу ли, началникътъ те вика!

Тогава безъ да вижда нищо предъ себе си, като подсждима, която оглушена и безпаметна чува своята присѣда, Тинка стана и автоматично тръгна. Нѣкой извика подире ѝ — не бой се, девойче, куражъ! — но тя не чу и излѣзе. И като се влечеше по дългитѣ коридори, които ѝ се сториха безкрайни, тя мислѣше само едно: „Господи, Господи, само да не ме уволни, само да не се разсърди!“

Предъ вратата на началника тя се спрѣ да си поеме дѣхъ. Сърдцето ѝ тупаше страшно. Тя неволно притисна ржка до гърдата си. Потропа съвсемъ тихичко на вратата и безъ да чуе отговоръ, притисна дрѣжката и влѣзе.

Първото нѣщо, което видѣ, разбира се, бѣше очуденото и смутено лице на началника, който стана изненаданъ отъ креслото. Тинка съ отмалѣли нозе се приближи и едва можа да продума.